

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

www.lachairoi.org

Nr. 186

Wat betekent 'verderf'?

In Filippensen 3:19 worden we geconfronteerd met een besliste uitspraak van Paulus over bepaalde mensen, die hij beschrijft als 'vijanden van het kruis van Christus' en over wie hij zegt: 'hun einde is het verderf.' Dat is zo'n stellige uitlating over de aard van de toekomstige straf, dat daarmee direct de zoeker naar de waarheid gedwongen wordt de vraag te stellen die de titel vormt van deze studie: 'wat betekent verderf?'

Als de Bijbel in zijn geheel wordt onderzocht om daarin alles te ontdekken wat bekendgemaakt wordt over de toekomstige straf, zal de zoeker ontdekken dat hij steeds weer te maken krijgt met woorden als 'verloren gaan,' 'verderf' en 'vergaan.' Als hij deze woorden in het Grieks nagaat, zal hij merken dat het vertalingen zijn van het woord *APOLLUMI* (Strong's getal 622) of een woord dat hiervan is afgeleid, *APŌLEIA* (Strong's getal 685). *APOLLUMI* komt 92 maal voor in het Nieuwe Testament, waar het vertaald is met: verloren (gaan), verliezen, omkomen, ombrengen, verdelgen, vergaan, verderven, ontgaan, dood doen sterven, ter dood brengen, ongeluk doen krijgen, teloorgaan, sterven, ten verderve brengen, verdwijnen, vergankelijk en ten onder gaan.

De uiteenlopende vertalingen laten de besluiteloosheid zien van de vertalers met betrekking tot de betekenis van deze nauw gerelateerde woorden. En hoewel het waar is dat deze woorden meer dan één betekenis kunnen hebben, afhankelijk van de context, zal de student al snel inzien dat 'verdelgen' en 'verderven' de sterkste betekenissen zijn en het woord 'verliezen' de zwakste. Onderzoek van buitenbijbelse

geschriften laat zien dat bepaalde uitleggers hebben beslist dat de zwakste betekenis van dit woord de ware moet zijn, dat het 'verloren zijn' (verdwaald zijn) betekent, een situatie waaruit mensen gered kunnen worden. Men zal ook ontdekken dat mensen die vasthouden aan de zwakst denkbare betekenis, voorstanders zijn van een of andere leer van universele verlossing, herstel, of verzoening. Aangezien *APOLLUMI* vaak met een of andere vorm van *verliezen* is vertaald, houden zij het erop dat het niets méér kan betekenen dan een situatie waarin men verdwaald is. Zij vermogen niet in te zien dat deze betekenis niet kan worden toegekend aan vele aanzienlijk krachtiger uitspraken in de Griekse schriften.

Als iemand te maken krijgt met een grote hoeveelheid vertalingen van één enkel woord, zoals *APOLLUMI*, bespeurt de student de ambivalentie van de vertalers en hoopt hij dat er in de Schrift een of ander uitgesproken voorbeeld van het gebruik is dat hem een duidelijke aanwijzing geeft over de betekenis, in het bijzonder als het om mensen gaat. Aangezien ik deze zoektocht heb ondernomen, weet ik dat *APOLLUMI* in de Schrift ergens voorkomt waar duidelijke informatie over de sterkst mogelijke betekenis van dit woord wordt gegeven.

In I Corinthe 15:18, waar *APOLLUMI* is vertaald met 'verloren,' hebben we een tekst waar we een peilstok kunnen neerlaten om metingen te verrichten. Het onderwerp van dit gedeelte, zowel in de tekst als de context, is de opstanding der doden en het belang van de opstanding wordt benadrukt door de verklaring van Paulus dat als de doden niet opstaan, 'ook zij, die in Christus ontslapen zijn, verloren zijn.' We leren dus uit het Woord van God dat zonder de opstanding de toestand van de doden niet uit hemelse zegeningen bestaat, maar uit verderf. Het woord *APOLLUMI* wordt dan ook gebruikt door de Geest van God om de toestand van de dood te beschrijven wanneer er geen uitzicht is op de opstanding.

Het is daarom logisch te concluderen dat het Hebreeuwse woord *SHEOL* en het Griekse woord *HADES* gebruikt worden om de toestand van de dood te beschrijven wanneer er wél uitzicht is op een opstanding, aangezien allen die zich in de toestand van de dood bevinden ook weer levend gemaakt zullen worden (I Cor. 15:22) en dat *APOLLUMI* duidt op de toestand van de dood, wanneer er geen uitzicht op de opstanding is. Dat is de toestand waarin zelfs zij die in Christus ontslapen zijn zich zouden bevinden, als er geen opstanding was. Aan I Corinthe 15:18 ontlenen we dus een duidelijke betekenis van het woord *APOLLUMI*, die we niet moeten negeren. En hoewel dit woord een minder zware inhoud kan hebben op andere plaatsen, kan de krachtige betekenis hier niet worden ontkend.

Sommige mensen beweren dat *APOLLUMI* duidt op een toestand waaruit een mens kan worden gered en zij wijzen op het gebruik ervan in Lucas 15:3-22, waar het in verband staat met een 'verloren schaap,' een 'verloren penning' en een 'verloren zoon.' Dat dit allemaal figuurlijk en metaforisch gebruik van het woord is, zien we in Lucas 15:24 waar de vader geciteerd wordt die van de verloren zoon zegt: 'mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden.' Bovendien bevond het schaap waarvan gezegd wordt dat het verloren (*APOLLUMI*) was zich in een situatie waarin het nog gevonden kon worden (en dat gebeurde ook), de penning kon nog worden gevonden (en ook dat gebeurde) en de jongen was in een toestand waarin hij alleen maar de beslissing hoefde te nemen om zich daaruit te redden (en dat deed hij ook).

Als we echter in de Bijbel uitspraken lezen als: 'weest niet bevreesd voor hen, die wèl het lichaam doden, maar de ziel niet kunnen doden; weest veeleer bevreesd voor Hem, die beide, ziel en lichaam, kan verderven (*APOLLUMI*) in *GEHENNA*,' zou dan iemand durven beweren dat men gewaarschuwd wordt ervoor te vrezen in dezelfde toestand terecht te komen als waarin de verloren zoon zich bleek te bevinden nadat hij het huis van zijn vader had verlaten? Toch is dat wat sommigen doen als zij de toestand van de verloren zoon gebruiken om het begrip *APOLLUMI* te definiëren.

Als we verder de uitspraak van Paulus in Filippensen 3:19 tegenkomen dat 'het einde' van bepaalde mensen 'het verderf' is, moeten we daaraan de krachtigst denkbare betekenis verbinden. Hier wordt het eindpunt van deze mensen beschreven. Het is het einde en niet een tussenfase, want het verderf is hun deel. Ze worden niet voor een tijdje verdorven en dan weer uit die toestand opgewekt tot betere omstandigheden. Het is hun laatste toestand, hun einde.

Er zijn in het Oude Testament drie korte teksten, waarin het woord *SHEOL* wordt verbonden aan verderf en die zijn van belang bij onze studie. In Job 26:6 lezen we: 'het dodenrijk (*SHEOL*) ligt voor Hem open, het verderf heeft geen bedekking.' In Spreuken 15:11 staat: 'dodenrijk (*SHEOL*) en verderf liggen open voor de HERE, hoeveel te meer de harten der mensenkinderen!' En we vinden ook in Spreuken 27:20 de woorden van Salomo, waar ons verteld wordt: 'dodenrijk (*SHEOL*) en verderf zijn onverzadelijk; even onverzadelijk zijn de ogen des mensen.'

Deze drie teksten laten ons zien dat *SHEOL* (de toestand van de dood) en verderf (volslagen vernietiging) een zeer duidelijke relatie hebben en om die te ontdekken, moet ons zeer duidelijk voor ogen staan wat we bedoelen met de situatie die we 'de toestand van de dood' hebben genoemd. We moeten de vraag beantwoorden: wat is de dood?

Het maakt niet uit hoeveel mensen dit punt volledig over het hoofd hebben gezien, maar er bestaat geen nadrukkelijker onderwijs in de Schrift dan dat de dood een TERUGKEER is. Uit het getuigenis van de Bijbel weten we dat Adam niet bestond voordat hij werd geschapen. Het stof waaruit hij is gemaakt bestond weliswaar al, maar dat stof was niet de mens Adam. In het verslag van zijn schepping wordt ons gezegd dat God hem heeft gemaakt van het stof der aarde, vervolgens in zijn neusgaten de levensadem heeft geblazen en dat de mens zo een levende ziel is geworden. Dat is het verslag van de schepping van de mens en als u die volgorde omdraait, heeft u de dood van de mens. Als de geest (de levensadem) tot God terugkeert die hem gegeven heeft, als het stof terugkeert tot de aarde zoals het geweest is, heeft u de dood van de mens. Het is zoals Elihu heeft gezegd in zijn dialoog met Job: 'indien Hij zijn aandacht op hem richtte, zijn geest en zijn adem tot Zich terugnam, dan zou al wat leeft tegelijk de geest geven, en de mens zou wederkeren tot stof' (Job 34:14,15).

Hier kunnen we de woorden van Salomo aan toevoegen: 'het stof keert weder tot de aarde, zoals het geweest is, en de geest keert weder tot God, die hem geschonken heeft' (Pred. 12:7).

Bij de dood komt geen deel van de mens, noch de mens als geheel, in een nieuwe of onbekende situatie. De mens was in het stof voor zijn schepping en bij de dood keert hij terug tot het stof; de geest (levensadem) die bij God was voordat hij aan de mens gegeven werd, keert tot God terug Die hem gegeven heeft. Dat is de situatie van alle mensen in de dood, dat is de toestand van de dood. Maar aangezien de mens in de toestand van de dood terechtkomt met het uitzicht op de opstanding en dat wordt duidelijk gesteld in de Schrift (Hand. 24:15; I Cor. 15:22), zijn we in staat onze definitie van de *SHEOL* en *HADES* te verruimen zodat we elke keer als we deze woorden tegenkomen, ze de betekenis hebben van de toestand in de dood met uitzicht op de opstanding. Als het feit van de opstanding op een of andere wijze door God wordt weggehaald uit de verwachting van de toekomst van een mens, dan wordt de betekenis van *SHEOL* verderf.

Als God dus zegt dat het EINDE van sommigen het verderf is, heeft Hij elk vooruitzicht op de opstanding uit hun toekomstverwachting weggenomen. Dat is ook zo als God zegt van hen die in *GEHENNA* worden geworpen: 'hun worm sterft niet en het vuur wordt niet uitgeblust.' Er zal nooit sprake zijn van een herziening van het oordeel dat hen in de toestand van het verderf heeft gebracht.

Vanaf de dood van de eerste mens die gestorven is (Abel), heeft God de geest (het leven) van ieder mens teruggenomen. De mens die gevormd was uit stof, keert terug tot het stof waaruit hij genomen is en de geest

(levensadem) die van de mens een levende ziel heeft gemaakt, keert terug tot God die hem gegeven heeft. Dat is niet het einde van de mens, want hij is eenvoudigweg in een toestand van de dood terechtgekomen met het uitzicht op de opstanding. De opstanding hangt niet af van behoud, vergeving of verlossing. Met Paulus geloven we dat er een opstanding komt van rechtvaardigen en van onrechtvaardigen. Als er geen opstanding zou zijn, zou de dood het einde van de mens zijn.

Opstanding is geen reïncarnatie, de opvatting dat iets wat ziel genoemd wordt opnieuw verschijnt in een ander lichaam of een andere vorm na de dood. Opstanding is recreatie, waarin de mens opnieuw wordt gemaakt van het stof en opnieuw de levensadem krijgt, zodat hij opnieuw een levende ziel wordt.

De mens heeft een begin en hij kan tot een volkomen einde komen, zodat het is alsof hij nooit heeft bestaan. Maar dat gebeurt niet door de dood. Dat vindt plaats na de opstanding. Dat wordt verderf genoemd. Dat is het einde van de goddelozen.